

TOM ROB SMITH

Ferma

Traducere de
CARMEN SCARLET

Până să primesc telefonul acela fusese o zi obișnuită. Încărcat de cumpărături, eram în drum spre casă. Acasă înseamnă Londra, la sudul Tamisei, un cartier cu câteva dintre cele mai mici parcuri din oraș ascunse printre fabrici și depozite transformate în locuințe. Era o seară înăbușitoare de august, fără nici o adiere de vânt. Eram obosit și atunci când a sunat telefonul m-am gândit să nu răspund, pentru că-mi doream să ajung cât mai repede acasă și să fac un duș. Curiozitatea nu mi-a dat pace, aşa că am încetinit, am scos telefonul din buzunar și l-am dus la ureche – mânjind ecranul cu picături de transpirație. Era tatăl meu. Se mutase de curând în Suedia și era ceva neobișnuit să mă sune, își folosea rareori mobilul și ar fi fost scump să sune la Londra. M-am oprit brusc și am dat drumul din mâna sacoșei. Tata plângea. Nu-l mai auzisem plângând până atunci. Părinții mei fuseseră întotdeauna atenți să nu se certe sau să-și piardă cumpătul în prezența mea. La noi în casă nu aveau loc discuții aprinse sau certuri care să se lase cu lacrimi. Uneori îmi dădeam seama că e ceva în neregulă – se simțea tensiunea, dar, orice probleme ar fi avut, nu vorbeau despre ele de față cu mine. Am spus:

- Tată?
- Maică-ta... Nu se simte bine.
- Mama e bolnavă?

- E o situație aşa de tristă.
- Tristă pentru că e bolnavă? Cum adică bolnavă? Cum adică mama e bolnavă?

Tata încă mai plângea. Nu am avut ce să fac altceva decât să aştept în tăcere până când a spus:

- De ceva timp își imaginează niște chestii – chestii îngrozitoare, îngrozitoare.

Faptul că vorbise despre imaginație, și nu despre vreo suferință fizică, a fost atât de ciudat și de surprinzător, încât am simțit nevoia să mă las pe mine, m-am sprijinit cu o mână de trotuarul de ciment, cald și crăpat, și am observat o pată de sos roșu care se scurgea prin fundul sacoșei pe care o scăpa-sem din mână. În cele din urmă am întrebat:

- De cât timp?
- De la începutul verii.

Luni întregi în care eu nu știusem nimic – trăisem aici, în Londra, fără să am vreo idee, iar tatăl meu, conform tradiției, îmi ascunse asemenea lucruri. Citindu-mi gândurile, a adăugat:

– Am crezut că o pot ajuta. Poate că am așteptat prea mult, dar simptomele au apărut încetul cu încetul – neliniște și remarcă ciudate, cu toții putem trece prin asta. Apoi au început acuzațiile. Nu vrea să asculte nici de mine, nici de alțineva. Susține că are dovezi, vorbește despre probe și suspecti, dar nu sunt decât absurdități și minciuni.

Vocea tatei părea mai puternică, mai sfidătoare, mai apăsată, nu mai plângea. Își recăpătase cursivitatea. Simțeam în vocea lui ceva mai mult decât tristețe.

– Speram să-i treacă, sau că are nevoie doar de timp să se obișnuiască cu viața în Suedia, la fermă. Numai că s-a agravat din ce în ce mai tare. Iar acum...

Părintii mei făceau parte dintr-o generație care nu mergea la doctor decât dacă era vorba de o rană pe care s-o poți vedea

cu ochii sau pipăi cu degetele. Să împovăreze un necunoscut cu detalii intime din viața lor era ceva de neînchipuit.

– Tată, spune-mi, a fost la vreun doctor?

– Doctorul spune că trece printr-un episod psihotic. Daniel...

Mama și tata erau singurii oameni din lume care nu-mi spuneau Dan.

– Maică-ta e la spital. A fost internată.

Când am primit această ultimă veste, am deschis gura ca să vorbesc, fără să am vreo idee ce să spun, poate doar să strig, dar până la urmă n-am spus nimic.

– Daniel?

– Da.

– Ai auzit?

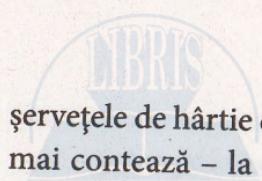
– Am auzit.

O mașină cu caroseria lovită a trecut pe lângă mine, șoferul a încetinit să vadă ce e cu mine, dar n-a oprit. M-am uitat la ceas. Era opt seara, nu aveam prea multe șanse să prind vreun avion atunci – aveam să plec a doua zi, dimineața devreme. În loc să cad pradă emoțiilor, m-am adunat și m-am hotărât să fiu eficient. Am mai vorbit puțin. După tulburarea din primele minute, ne veneam amândoi în fire – reținuți și echilibrați. I-am spus:

– Am să-mi rezerv bilet pentru dimineață. După ce fac asta te sun. Ești la fermă? Sau la spital?

Era la fermă.

După ce am terminat de vorbit am început să răscolesc printre cumpărăturile din sacosă – am scos fiecare articol, le-am înșirat pe trotuar până am ajuns la borcanul spart de suc de roșii, l-am scos cu grijă – cioburile se mai țineau doar în etichetă. L-am aruncat la un coș de gunoi din apropiere și m-am întors la cumpărăturile mele împrăștiate. Am folosit

șervețele de hârtie ca să șterg sucul rămas și poate părea că nu mai contează – la dracu' cu sacoșa, mama e bolnavă –, dar borcanul crăpat ar fi putut să se spargă de tot și să murdăreasă totul cu suc de roșii, și oricum găseam o oarecare alinare în simplitatea stupidă a operațiunii de curățare. Am luat sacoșa și am mers mai grăbit restul drumului spre casă, la ultimul etaj al unei foste fabrici de plăcintă de carne transformată în bloc de locuințe. Am rămas în picioare sub dușul rece și m-am gândit să plâng – n-ar trebui să plâng, m-am întrebat, ca și cum ar fi fost la fel ca a te hotărî să fumezi o țigară? Nu era datoria mea de fiu? Plânsul ar trebui să vină din instinct. Dar înainte de a-mi exterioriza emoțiile am obiceiul să-mi iau un răgaz. În ochii necunoscuților dau impresia că aş fi prudent. În cazul acesta nu era vorba de precauție – era circumspecție. Gândul că mama se află sub supravegherea medicilor într-un azil era de necrezut. Nu puteam atașa un răspuns emoțional unei situații pe care nu o înțelegeam. Nu aveam să plâng. Erau prea multe întrebări fără răspuns ca să plâng.

După ce am ieșit de la duș m-am așezat la calculator să studiez e-mailurile trimise de mama în ultimele cinci luni, întrebându-mă dacă existau aluzii pe care nu le observasem. Nu-i mai văzusem pe ai mei de când se mutaseră în Suedia, în aprilie. La petrecerea de rămas-bun le-am urat pensie lipsită de griji. Dintre toți invitații, prietenii cei mai apropiati ai părinților mei au rămas în fața casei lor, cândva și casa mea, și le-au făcut călduros cu mâna. Nu am frați sau surori, nici unchi sau mătuși. Când vorbesc despre familie mă refer la noi trei, mama, tata, eu – un triunghi, ca jumătatea de jos a unei constelații, trei stele strălucitoare foarte apropiate, cu mult spațiu gol în jurul nostru. Nu am discutat niciodată în amănunt despre absența rudelor. Au existat aluzii – ambii mei părinți au avut parte de copilării nefericite, înstrăinați de părinții lor, și

eram convins că legământul lor de a nu se certa niciodată de față cu mine avea la bază o dorință puternică de a-mi oferi mie o copilărie diferită de a lor. Motivul nu era reținerea specific britanică. Nu se zgârceau niciodată când era vorba de dragoste, sau de fericire, asemenea lucruri erau exprimate ori de câte ori aveau ocazia. Dacă vremurile erau bune sărbătoreau, dacă vremurile nu erau aşa de bune erau optimiști. De aceea unii mă consideră cocoloșit – nu am văzut decât vremurile bune. Momentele neplăcute mi le ascundeau. Eram și eu părtaș la acest aranjament. Nu puneam nimic la îndoială. Petrecerea de rămas-bun fusese un moment frumos, mulțimea adunată aplaudase în timp ce camioneta în care se afla toată avuția lor mei pornea pe calea unei mari aventuri, iar mamei i se citea pe chip încântarea și nerăbdarea de a se întoarce în țara pe care o părăsise când avea doar șaisprezece ani.

Curând după stabilirea lor la ferma îndepărtată, situată chiar în sudul Suediei, mama începuse să-mi scrie periodic. E-mailurile descriau în amănunt cât de minunată este viața lor la fermă, frumusețea peisajului, căldura cu care i-au primit localnicii. Dacă exista cumva vreo aluzie că ar fi fost ceva în neregulă, era una subtilă, iar eu nu o sesizasem. E-mailurile ei se scurtau pe măsură ce treceau săptămânile, iar rândurile care exprimau încântarea erau din ce în ce mai puține. În sinea mea, am luat asta ca pe un lucru bun. Mama trebuie să se fi acomodat și nu mai avea prea mult timp liber. Ultimul ei e-mail mi-a apărut pe ecran astfel:

Daniel!

Nimic altceva, doar numele meu, un semn al exclamării – reacția mea fusese să-i trimit repede un răspuns în care i-am spus că apăruse o eroare, mesajul ei nu ajunse să

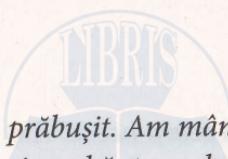
Adevărul despre oglinzi

La câteva săptămâni după ce Freja văzuse trolul pentru prima dată, am găsit-o în pădure cu o oglindă în mână. Era sigură că trolul cu un singur ochi folosește oglinzi ca s-o urmărească pe furiș. În dimineața aceea se trezise și întorsese toate oglinzile cu fața la perete, fiecare oglindă din casă în parte, mai puțin pe cea de la ea din dormitor. Mi-a propus să o spargem și să îngropăm cioburile în pământ. Am fost de acord. A lovit-o cu un băț greu și când s-a spart a început să plângă. Când s-a întors acasă în acea seară, Freja a găsit toate oglinzile aşezate la loc. Tatăl ei nu tolera un asemenea comportament.

Adevărul despre lac

Planul meu era simplu. Freja văzuse trolul doar la ferma ei. Ce ar fi fost să fugim împreună departe, în pădure? Am fi putut supraviețui ușor câteva zile dacă am fi păstrat destulă mâncare. Dacă nu vedeam trolul, atunci era clar că soluția ar fi fost să plece de la fermă. Freja a fost de acord cu planul meu, aşa că ne-am întâlnit pe șosea, la șase dimineață, și am pornit la drum pe biciclete. Nu puteam rămâne în pâlcul de copaci din apropiere pentru că am fi fost descoperite ușor. Trebuia să ajungem la pădurile din jurul marelui lac. Acolo erau păduri atât de întinse, încât puteai să disperi și să nu mai fii găsit niciodată. Părinții mei erau obișnuiți să stau afară toată ziua. Nu aveau să înceapă să-și facă griji decât în momentul când constatau că nu apar la cină.

Pe la prânz s-a iscat o furtună. A plouat torențial. Trebuia să strigi ca să te faci auzit. Curând, Freja a obosit prea tare ca să meargă mai departe. Ude leoarcă, am scos bicicletele în afara drumului. Odată ajunse în pădure, le-am ascuns sub niște frunze și crengi. Am făcut un adăpost sub trunchiul unui copac

prăbușit. Am mâncaț brioșe cu scorțișoară și glazură de zahăr și am băut suc de coacăze. Mâncarea care după calculele mele trebuia să țină trei zile aproape că se terminase după o singură masă. Din două în două minute o întrebam pe Freja:

– Vezi trolul?

Ea se uita de jur împrejur. Apoi clătina din cap în semn că nu. Deși eram ude și obosite, eram și fericite. Înfășurate în mantile de ploaie, am așteptat până când a adormit Freja și abia apoi mi-am îngăduit să închid ochii.

Când m-am trezit, Freja dispăruse.

M-am rostogolit de sub trunchiul copacului. Pădurea era întunecată. Am strigat-o. Nu mi-a răspuns. Trolul venise după Freja. Am început să plâng. Apoi m-am speriat, pentru că trolul ar fi putut veni și după mine. Am alergat cât am putut de repede până am ajuns la marele lac și nu am putut să merg mai departe. Eram prinsă ca într-o capcană la malul apei, convingă că trolul e doar la câțiva metri în urma mea. Mi-am dat jos mantaua și am început să înnot. Logica mea era simplă. Nu citisem niciodată vreo poveste în care unui trol să-i placă să înnoate. Erau ființe îndesate, greoaie, iar eu eram o înnotătoare rezistentă pentru vîrsta mea.

În seara aceea am înnotat prea departe. Când m-am oprit, în cele din urmă, eram mai departe de mal decât fusesem oricând. Pinii uriași de pe malul lacului erau atât de îndepărtați, încât păreau niște aşchii. Cel puțin eram singură. La început gândul acesta m-a liniștit. Trolul nu era pe urmele mele. Eram în siguranță. Apoi gândul m-a întristat foarte tare. Mi-am amintit că-mi pierdusem prietena. Freja dispăruse și când aveam să mă întorc la mal urma să fiu singură din nou. Îmi simțeam picioarele grele. Eram atât de obosită. Bărbia mi s-a scufundat, apoi nasul, apoi ochii și în cele din urmă tot capul. Mă înecam. Nu voiam să mor. Dar nu mai aveam energie să înnot.

M-am scufundat. Ar fi trebuit să mor în seara aceea. Am avut noroc. Deși eram la sute de metri depărtare de mal, întâmplarea a făcut ca acea zonă a lacului să nu fie adâncă. M-am odihnit preț de o clipă, sub apă, pe fundul mâlos al lacului, apoi am împins cu picioarele și am ieșit la suprafață. Am luat o gură mare de aer și m-am scufundat din nou până pe fundul apei. M-am odihnit un pic, apoi m-am ridicat, am ieșit la suprafață și am mai luat o gură de aer. Am tot repetat procesul, apropiindu-mă de mal. Prin această metodă neobișnuită am reușit să mă întorc pe uscat, unde am stat întinsă pe spate un timp și m-am uitat la stele.

Când mi-am recăpătat puterea am intrat în pădure. În cele din urmă am găsit drumul, dar n-am mai găsit bicicletele ascunse. Udă leoarcă, am pornit spre casă. Am văzut în față farurile puternice ale unei mașini. Era un fermier din zonă. Mă căuta. Si părinții mă căutau. Toată lumea mă căuta, inclusiv poliția.

Minciuna

Când am ajuns înapoi la fermă spuneam întruna același lucru:

– Freja a murit!

Am povestit despre trol. Nu-mi păsa dacă poveștile li se păreau niște scorneli. Ea nu mai era. Nu mai aveau nevoie și de alte dovezi. Nu m-am oprit din poveștile despre trol până nu m-au dus acasă la Freja. În cele din urmă, tata a fost de acord să cerceteze problema. Nu știa cum altfel să mă liniștească. M-a dus la ei la fermă. Freja era acasă. Era îmbrăcată în pijama. Avea părul pieptănăt. Era curată. Era frumoasă. Arăta de parcă nici nu fugise vreodată de acasă. I-am spus:

– Povestește-le despre trol.

Freja le-a spus:

– Nu există nici un trol. N-am fugit niciodată. Și nu sunt prietenă cu fata asta.

Dragi medici,

Am scris toată noaptea, nu mi-a fost ușor și sunt epuizată. Urmează să ne întâlnim din nou în curând. Nu mai am mult timp la dispoziție și aş vrea să dorm înainte de a discuta cu dumneavoastră ce am scris în aceste pagini, aşa că despre următoarele întâmplări voi face doar niște însemnări sumare.

După minciuna Freiei am fost bolnavă săptămâni întregi. Mi-am petrecut restul verii în pat. Când, în cele din urmă, m-am refăcut, părinții nu mi-au mai dat voie să plec singură de la fermă. Mama se ruga pentru mine în fiecare seară. Îngenunchea lângă patul meu și se ruga, uneori preț de o oră întreagă. La școală copiii mă ocoleau.

Vara următoare, într-o dintre primele zile călduroase ale anului, Freja s-a încercat în lac, nu departe de locul unde ne adăpostiserăm împreună sub trunchiul unui copac. Faptul că și eu înotasem în lac în aceeași zi a dat naștere unor zvonuri că aş fi fost implicată. Copiii de la școală susțineau că eu am omorât-o. Li se părea suspect că nu aveam nici un alibi. Aceste povești s-au răspândit de la o fermă la alta.

Nici până în acest moment nu sunt sigură dacă părinții mei m-au crezut că sunt nevinovată. Și ei se întrebau dacă nu cumva se întâmplat să mă întâlnesc cu Freja la lac în ziua aceea călduroasă de vară, poate că ne certaserăm și în toiul acelei certe mă făcuse ciudată și poate că eu mă înfuriasem atât de tare încât am băgat-o cu capul sub apă și am ținut-o acolo, și am tot ținut-o și-am ținut-o acolo, dorind să fac să tacă, până când n-a mai putut să spună nimănuia minciuni despre mine.